

2005. január 11.

David életében először üvöltött velem. Azt mondta, ha el merem mondani a gyerekeknek a múltunkat, akkor azt megkeserülöm. Aztán elment úszni. Egy óra múlva visszajött, bocsánatot kért, de azt mondta, hogy amíg él, addig ő nem engedi, hogy a gyerekek megtudják az igazat. Én papolok mindig nyugalomról, és most én akarom feldúlni mindenki életét.

Nem tudom, hogy mit tegyek, mert neki is igaza van, hogy én akarok nyugalmat, márpedig csak a jó ég tudja, hogy reagálnak majd rá a gyerekek, hogy az imádott apjuk kis híján bűnöző lett, mint a bátyjai. Vagy arra, hogy a nagymamájuk megcsalta a nagyapjukat, ugyanezzel a férfival.

Én viszont attól félek, hogy minél később derül ki, annál nagyobb fog szólni. Most még leköti őket a sulis, lehet, hogy egy-két hétig szarul érzik magukat, de aztán túl lennének rajta.

Még Peter és Vick is azt mondták, hogy hagyjam a fenébe az egészet. Ne terheljem ezzel a gyerekeket.

2005. április 19.

Hurrá. Az idén Londonban ünnepeljük Csillag születésnapját, az új tesóinak a pubjában. Naná, hogy ide még Stefan is jön. Változatosságra vágyik. Florian szerint már minden csajt felpróbált az egyetemen, nem csoda, ha unatkozik. Nem tudom, mikor akar az öcsém megváltozni, de már kezd bosszantó lenni, hogy most már gyakorlatilag a második randit sem érik meg a csajok nála.

2005. május 16.

Floriannak tegnap elmondtam mindent. Egyszerűen muszáj volt.

Konferencián voltam a fővárosban, és az utolsó nap még elmentünk ebédelni együtt. Először a kifőzdében éreztem, hogy valami nincs rendben. De akármerre forgolódtam, nem láttam ismerőst. Amikor elmentünk a park mellett, megcsapta az orrom Fabio parfümjének az illata, amiről igen, tudom, hogy bárki viselheti, mert azóta már majdnem, hogy tucat-áru lett a Hugo Boss. De, amikor átmentünk a zebrán, valaki meglökte a vállam, és akkor tisztán, érthetően hallottam, hogy ez a valaki azt mondta: Vigyázz, Mókuska!

Alig kaptam levegőt, két kézzel markoltam Florian karját, aki teljesen kétségbe esett, mert nem tudta, mit csináljon velem.

- Csak menjünk fel a lakásba, és adj egy pohár vizet, mindjárt rendben leszek - próbáltam nyugtatni.

De mire felért velünk a lift, már remegtem, mint a nyárfalevél.

Aztán rám tört a sírás, és szegény gyerek már ott tartott, hogy felhívja az apját, hogy jöjjön értem.

- Anya, több választásod is van: vagy elmondod, mi a fene történik itt, vagy felhívom apát. Esetleg még bevihetlek a kórházba is, meg telefonálhatod Stefannak, Daltonnak, de ez így nem mehet tovább. Ha nem tűnt volna fel, huszonegy éves vagyok, kinőttem már a gyerekkorból. Látom, hogy minden alkalommal megrettensz, amikor Csillag anyának szólít. Azt is láttam, hogy kis híján összeestél amikor ennek a Fabiónak a két fia megjelent nálunk karácsonykor. Londonban olyan voltál, mint aki bármelyik percben elbőgi magát. Apa csak annyit mondott, hogy sok a stressz az életedben, és jobban kellene vigyázni magadra, de ez hülyeség, anya. Hiszen Ivy mellett szinte már csak a pályázatírás a te dolgod. A csapatod jó, velünk sincs gond, tanulunk, nem drogozunk, nem piálunk, nincsenek botrányaink. Akkor mi van veled? Beteg vagy?

- Nem, Florian. A szó hétköznapi értelmében nem vagyok beteg. És apádnak igaza van, tényleg sok rajtam a stressz. De nem azért, amiért te gondolod. Ráadásul apád nem akarja, hogy ti is tudjátok. Ezen össze is vitatkoztunk néhányszor.

- Anya, mit nem akar apa, hogy tudjunk? Miért adtad el a ciprusi házat? Miért jöttetek Csillaggal haza úgy, mint aki menekül onnan? Miért van otthon olyan biztonsági berendezés, ami még a Fehér Házban sincs? Miért van két regisztrált pisztolyod is? Anya, most még csak én kérdezősködök, de már Stefan is pedzeget néhány dolgot, és Dalton is. Tudod, jó ötlet volt tőled, hogy megcsináltattad a szuterént, mert ott nyugodtan tudunk beszélgetni mindenről. És jobb, ha tudod, hogy Vivi is aggódik érted. Azt mondja, hogy időnként olyan vagy, mint aki szív valamit. Látomásaid vannak.

- Florian, esküdj meg a testvéreid életére, hogy amit most elmondok, azt senkinek, de szó szerint senkinek nem adod tovább. Akkor sem, ha úgy véled, az lenne a jobb megoldás. Ha erre nem vagy képes, akkor maradjunk annyiban, hogy túlfeszítettek az idegeim, majd kipihenem magam.

- Anya, esküszöm mindenre, amire akarod, hogy ez a kettőnk titka lesz, csak mondj valamit, könyörgöm!

- Stefan mikor jön haza?

- Majd csak vasárnap, elment valami szülinapra, és ott is alszik.

- Jó. Mert neki meg a saját anyja kellene, hogy elmondja, és bármennyire imádom, nincs jogom hozzá, hogy tőlem, vagy pláne tőled tudja meg. Hozz vizet, meg egy kis édességet, aztán kezdem.

A fiam kirámolta a hűtőt meg a konyhaszekrényt, aztán leült velem szemben. Nekem közben azon járt az agyam, hogy mennyit mondjak el, hogy értse is, ami történt meg történik velem, de ne kelljen az apját, pláne a nagyszüleit letaszítanom arról a piederstálról, ahol jelenleg állnak. Aztán nagy levegőt vettem és hozzáfogtam életem eddigi legnehezebb vallomásához.

- A lényeg: elkényeztetett egyke voltam, túl sok szabadsággal. Amikor anyu meghalt, apu a munkába temetkezett, én meg Riával együtt, a bulizásba. Egyik szilveszterkor megtámadtak minket részeg huligánok, Fabio és a testvérei mentettek meg a legrosszabbtól, a haláltól. Fabio akkor már néhány éve jól ismert kisleány volt a virgenai alvilágban, viszont ezt követően apa a lekötelezettje lett. Velem mindig ritka bunkón viselkedett, de sajnos ez csak olaj volt a tűzre. Aztán megismertük Riával Davidet és Kevint, ő volt a középső testvér. Már akkor kialakult köztünk valami Daviddal, de Fabio úgy játszott velem, mint egy kis idiótával. Apával lett egy csúnya időszakunk, amikor nagyon eltávolodtunk egymástól. Ennek az lett a vége, hogy Fabio elcipelte Vegasba és ott összeházasodtunk. Mint kiderült, nem teljesen önként mondtam ki az igent, rásegítettek valami parti droggal. Aztán indult az igazi kálvária. Fabio főleg lelkileg, de időnként fizikailag is bántalmazott, majd, amikor eljutottam arra a pontra, hogy most már elég, bevetette a sármját, és én képtelen voltam neki nemet mondani. Mesteri módon manipulált, aminek az lett az eredménye, hogy mint egy rémálomban, egyszer csak egy rablás kellős közepén találtam magam.

- Anya, ezt nem értem.

- Oké. Vizsga előtt voltam az egyetemen. Előtte egész éjjel szerelmeskedtem velem, és én el voltam ájulva, hogy mégis ő az igazi férfi nekem. Reggel apa hívott, hogy ne menjek sehova a Glock nélkül, és ha lehet, maradjak inkább otthon. Még félálomban voltam, amikor megígértem neki mindent, de rögtön vissza is aludtam. Melissa ébresztett, aki nem csak a lakótársam volt, de rendőrként kicsit a testőröm is. Akkor már tudtuk apával, hogy anya hagyatéka körül nincs minden rendben, és Fabio is benne van a katyvaszban. Apa szerette volna, ha hazamegyek, és a szárnyai alatt maradok, de én be akartam fejezni az első fél évet, hogy minden protekció nélkül kérhessek halasztást. Szóval késésben voltam, leöntöttem magam a kávéval, és épp mentem volna átöltözni, amikor Fabio hívott, hogy vett nekem egy új, szerencsét hozó piros ruhát a vizsgámra, azt vegyem fel, meg az arany szandálomat hozzá, amit szintén tőle kaptam. Aztán emlékeztetett, hogy vizsga után lépjek le, amilyen gyorsan tudok, és vegyem fel őt a pihenőhelyen, az autópálya mellett, ahol a régi cimboráival iszogat. Annyi eszem még volt, hogy a Glock-ot betettem a hátitáskámba. Velem volt a rádiótelefon, aztán eljátszottam Melissa előtt, hogy a könyvtárba megyek, ott meg kilógtam a hátsó ajtón. Friss volt még a jogsim, ez volt az első alkalom, hogy egyedül vezettem, és az autópályán defektet kaptam. James jó munkát végzett, ő tanított vezetni, szóval megálltam, és ekkor már hívott is Fabio, hogy hol vagyok. Teljesen elolvadtam tőle, amikor se

nem üvöltött, se nem szitkozódott, nagyon kedves volt, és csak annyit mondott, hogy állítsam meg az első autót, ami jön, és kérjem meg a sofőrt, hogy cseréljen kereket. Egy perc múlva megállt mellettem egy autó, Willy ült a sofőr mellett, de már csak akkor esett le a tantusz, hogy ez egy pénzszállító, amikor a kábító lövedék becsapódott mellettem, a nyitott ablakon keresztül, az vezetőfülkébe. A lényeg, hogy ott álltam egy rablás közepén. Láttam a három maszkos férfit, ahogy kinyitják a hátsó ajtót és pakolni kezdik a pénzes zsákokat. Ám ekkor pechemre, a másik irányból megérkezett egy rendőrautó, benne apuval meg három másik rendőrrel. A lényeg, hogy Fabiót is meglőtték, aztán engem is, de én is kilőttem a pisztolyt egy rendőr kezéből, aki Fabióra célzott, ugyanakkor megmentettem Willy életét is, mert két fegyveres rablót is ártalmatlanná tettem. Fabio és az egyik társa, Ugly, szökni próbáltak azzal az autóval, amibe átpakolták a pénzt, de addigra ez már lehetetlen volt. Megadták magukat. Apa lépett oda, hogy letartóztassa Fabiót. Ő úgy tett, mintha megbicsaklott volna a lába, majd a bokájánál lévő pisztollyal közvetlen közélről hasba lőtte aput. Ekkor odarohantam, és miközben őt megbilincseltek, apa pisztolyával csípőn lőttem. Még akkor sem tudtam megölni. Ő viszont megesküdt, hogy tönkretesz.

- Szóval ezért van még mindig fegyvered. Mert még mindig félsz.

- Ezért is. Még ott, a helyszínen letartóztattak, ugyanis Fabio emberei azt mondták, hogy én is a bandához tartozom. Várniuk kellett, amíg a piros ruhás, arany szandálos csaj oda nem megy a pénzszállítóhoz. Akkor kellett indítani az akciót. Ez volt a jel.

- A kurva életbe! Ha még élne, hát én ölném meg ezt a disznót! Bocs, anya, de ez most felcseszte az agyam. Tényleg nagy machinátor lehetett. Ezt így kitalálni!

- Jamesnek köszönhetően ameddig lehetett, kórházban tartottak, mert ott nagyobb biztonságban voltam. Közben apa is, meg Willy is életveszélyes állapotban feküdtek ugyanabban a kórházban, de Fabiót is meg kellett műteni, mert beszédett néhány golyót, nem csak az enyémet. David és Kevin fegyvertelen volt, egyébként is bezárta őket Fabio hátra, a raktérbe. Mindenkit letartóztattak. Aztán nekem is be kellett vonulni az előzetesbe. Kaptam három cellatársat, Emmát, Jennyt és Donnát. Őket James választotta ki mellém, azért is, hogy vigyázzanak rám. Mindjárt a második nap „bekeveredett” hozzánk négy másik nő, nekünk estek, és miközben belém vágták a pengét, Ugly felesége, Irina azt üvöltötte, hogy ez Fabio ajándéka, és lesz még több is. Jamesnek köszönhetően aztán egy kórterembe kerültünk a lányokkal, majd, hogy együtt maradhassunk a biztonságunk érdekében, őket is a szárnyai alá vette Andreas. James meg az ügyvéd úr tartották bennem a lelket. De a lényeg: már akkor sem bíztam Dorinában, aki James után kajtatott, mert minden alkalommal úgy éreztem, hogy kémkedik utánam. Ráadásul örökösen Fabiót védte, ami azért egy rendőrtől fura volt. Persze, nem nyíltan, de egyszerűen kirázott a hideg tőle. Egy idő után megint visszakerültünk a börtönbe, aztán egy kötelező levegőzés

alkalmával először Donnát kapcsolták le, aztán meg engem vettek körbe. Érdekes módon az örök csak néhány perc késéssel jöttek rendet rakni. Addigra én már elájultam a vérvesztéstől. A kórházban tértem megint magamhoz, Donnával együtt. De most már csak a végét mondom. Szóval a tárgyaláson rosszul állt a szénám, de nagyon. Kevin arra hivatkozva, hogy beverte a fejét, eljátszotta, hogy nem emlékszik semmire. David állítólag sokkot kapott, és nem beszélt. Fabio ellen nem mertek vallani, ellenem meg nem akartak. Csapdába estek. Végül Donna bevallotta, hogy Fabio intézte el, hogy a csapatba kerüljön, akik velem lesznek egy cellában, az volt a dolga, hogy várjon a jelre. De inkább mellém állt. Aztán Helen, Fabio anyja tett vallomást, aki kihallgatta a fia beszélgetését. Állítólag kérte, hogy hagyjon engem békén, de hiába. És legvégül David is mellettem vallott. Valami bődületes nagy szerencse folytán kiderült, hogy a házasságunk Fabioval nem is volt érvényes. Ez volt az egyetlen jó hír annak idején.

- Anya, miért történt ez az egész?

- Még mindig nem tiszta minden részlet. Fabiónak meg anyámnak volt valami közös ügye, amiből Fabio végül nem azt kapta, amit várt. És dühében azt gondolta, megszerzi a teljes örökséget. De ehhez az kellett, hogy előbb apa haljon meg...

- ...és aztán te. Mert akkor ő, mint a férjed, örökölt volna mindent.

- Igen, csak hogy Fabio nem tudta, hogy akkor sem örökölt volna semmit, ha mind a ketten meghalunk. Apa ugyanis gondoskodott arról, hogy a pénz hivatalosan elhagyja az országot, és egy olyan családi cégbe kerüljön, ahol mind a ketten úgy rendelkezünk, hogy onnan se férj, se feleség ne örökölhessen. Sem az ő, sem az én oldalamon. Csak és kizárólag egyenes ági gyerekek. Egy másik része meg a nonprofit cég alapító tőkéje lett, amikor egyértelművé vált, hogy jogásként nem lesz helyem ebben az államban. Apa javaslata volt az is.

- Aztán mi történt? Mert valaminek még történnie kellett!

- Engem felmentettek azzal, hogy egy évig pszichológushoz kell járnom. David két év felfüggesztettét kapott. A nonprofit cég viszont azonnal a hónap alá nyúlt. Fabio ekkor kezdett el valami eszméletlenül mocskos játszmát játszani.

- A börtönből?

- Édes gyerekem, neki ezerszer jobb dolga volt ott, bent, mint az emberek nagy részének idekint. Márkás ruhák a börtön overál alatt, saját cipő, tévé, videó lejátszó, kurvák, amikor csak kedve szottyant rá. Andreas kötött vele egy üzletet, hogy amennyiben minket apuval, a három lányt, az anyját és Davidet békén hagyja, én meg apu nem gördítünk akadályt az elé, hogy tizenöt év után feltételesen szabadlábra kerüljön, ha ez még opció lesz. Abban bíztam, hogy csinál valami balhét, aztán elintézi magának, hogy soha ne kerülhessen ki a

börtönből. De nem így történt. Mindent elért, amit akart. Ha kellett, hazudott, zsarolt, vagy éppen lefizetett bármikor, bárkit. Aztán jöttek az úgynevezett képzelgéseim. De ezek nem képzelgések voltak, fiam, hanem valós dolgok. Ahogy valós dolog az is, hogy anya parfümjét éreztem rengeteg helyen. Tudod, ő készítettett magának egy külön illatot Párizsban. Az utolsó szállítmányt már megrendelte, pont azelőtt, hogy meghalt. Állítólag balesetben, de még apa meg James sem hitt ebben. Sajnos, bizonyítani nem tudtak semmit. Ahogy annak sem tudott se apa, sem Andreas a végére járni, hogy ki rendelte meg anya sírjára a fehér liliomokat, minden héten, télen-nyáron! De kaptunk virágkaput fehér liliomból az esküvőnkre is, Daviddal, sőt, még apu meg Ria is. Ja, a parfüm. A cég azt állította, hogy anya vette át, dátum szerint egy héttel a saját temetése után.

- Nagyapa és Ria? Ők miért?

- Mert Ria is Fabio holdudvarához tartozott. Ahogy Olga, Willy első felesége, vagy éppen Dorina.

- Ezek szerint Csillag Fabio és Dorina lánya?

- Igen. Ahogy Mirtill meg Fabio és Olga lánya volt - és a mi keresztlányunk apuval.

- Uramatyám! Anya, hogy lehet ez kibírni? Annak a két embernek a gyerekeit neveled...

- Igen, Florian. És tudom, hogy Csillag nem tehet semmiről, azt is tudom, hogy apádnak az unokahúga, azt is tudom, hogy Csillagnak szó szerint senkije nincs rajtunk kívül, de egyszerűen képtelen vagyok közel engedni magamhoz a kislányt. Sajnos Csillag is érzi, sőt, tudja ezt.

- Most már értem, miért akartál összeesni amikor Bill és John megjelentek karácsonykor. De mi történt ma?

- Amióta meghalt anyu, azóta is a legkülönbözőbb helyeken érzem a parfümjé illatát: otthon, Cipruson, ott két alkalommal is, és valaki küldözgeti nekem az ő parfümjét, időről időre. Emlékszel, amikor a temetőben összeestem, de mindenki elkönyvelte, hogy azért, mert terhes voltam már Annával? Hát nem azért estem össze. Meggyőződésem, hogy anyát láttam és Fabiót, Kevin meg Helen sírja közt állni. Akkor estem össze, amikor a férfi hátrafordult, és azt formázta a szájával, hogy Mókuska.

- Várj, az a férfi, aki ma majdnem elsodorta a válladat, az is valami hasonlót mondott.

- Egészen pontosan azt mondta, Vigyázz, Mókuska! És ugyanazt a parfümöt használja még most is. Nem lehetett más, csak Fabio.

- De hosszú évek óta halott. Apa azonosította.

- Állítólag csak a testén lévő sebhelyek alapján. Mivel David egyértelműen azt mondta, hogy az Fabio, nem csináltak DNS tesztet. Én is el akartam menni vele a hullaházba, de nem engedte.

- Ezek szerint azt állítod, hogy kettőjük halálesete megrendezett volt, és még mindig élnek?

- Csak feltételezem, fiam. James hagyott nekem egy levelet. Állítólag folytatta a nyomozást még apa halála után is, mert anya terhes volt, amikor a baleset történt. Nem apától, Fabiótól. Jamesnek mondta el egyedül, majd másnap bennégett egy autóban. De a boncolási jegyzőkönyv sehol nem említi, hogy a halott nő terhes lett volna. Ugyanakkor anya nőgyógyásza röviddel azután eltűnt, hogy James beszélt vele személyesen, és képtelen volt a nyomára bukkanni. Nem tudom, mi folyik itt, Florian, és nem tudom, hogy kiben bízhatok. Azt sem tudom, mekkora a baj, veszélyben vagyok-e, vagy ezek már csak kisstílű játékok valaki részéről. És igen, ezért van még mindig fegyverem. Most már érted, miért borultam ki, és miért nem kell, hogy hívj bárkit. Csak le kell nyugodnom.

- Anya, sok mindent nem értek, de a lényegét látom. Miben tudok segíteni?

- Csak abban, Florian, hogy mellettem állsz. Hogy nem kételkedsz bennem. És remélem, most már érted, miért nem beszélhetsz róla senkinek. Veszélybe sodornád magad és a testvéreidet is.

- Értem anya. Azt is, hogy miért kell Stefannak majd Riától megtudni mindent, sőt, azt is értem, miért nem akarja apa, hogy mindezt megtudjuk. Pedig nem szeretnénk őt kevésbé. Hiszen nem az számít, hogy mit tett ezelőtt több, mint húsz évvel, hanem az, hogy most milyen ember. A mi szemünkben ettől nem lenne kevesebb.

- Ezt én is tudom, kisfiam, de valami miatt apátok retteg attól, hogy ti megtudjátok, hogy fiatalon ő is elkövette a maga hibáit. És nekünk ezt tiszteletben kell tartanunk, gyerekek. Nagyon köszönöm, hogy meghallgattál, de szépen kérlek, Florian, SOHA, SENKINEK ne beszélj erről.

- Nyugodj meg, anyuci, tökéletesen értelek. És ígérem, hogy még véletlenül se fogom szóba hozni, utalni sem fogok rá. Legalábbis amíg te azt nem mondod, hogy most már lehet.

- Jól van. Köszönöm, Flori. Most viszont muszáj indulnom, hogy még aránylag világosban érjek haza. Lejössz velem a parkolóba?

- Még szép. Azok után, amit elmeséltél, legszívesebben veled mennék.

- Nem lesz semmi gond. Tudod, amíg a személyes jelenlétem szükséges a pénzhez, addig én nem halhatok meg. Addig élve van rám szükség.

- Anya, ilyet ne is mondj!

A parkolóban ott állt a kocsim, négy félig lapos kerékkel.

Végül Stefan autójával jöttem haza, mert ő meg Florian Lexusát vitte el a szülinapra. Menet közben felhívtam a biztonsági szolgálatot, hogy mi történt, és örületes nagy balhét csaptam, mert természetesen semmit nem láttak a kamerán. Visszahívtam Florian, és kértem, hogy azonnal menjen el egy szállodába, vagy Daltonékhoz, de ne maradjon éjszakára a lakásban.

Szerencsére David és Vivi otthon voltak, így nagyobb biztonságban éreztem magam, de ettől függetlenül szinte semmit nem aludtam éjszaka. David megdöbbsent azon, hogy mi történt a kerekeimmal és azonnal intézkedett, hogy egy autómentő oda menjen. Még azzal is megbízta őket, hogy indítsák be az autót, hogy lássák, mást nem tettek tönkre.

Másnap kora reggel hívtam Florian a mobilján, de még félig aludt a hotelszobában.

Aztán két óra múlva visszahívott, hogy egy csokor fehér liliom és egy parfüm van az ajtó előtt, a földön.

Ezek szerint az új biztonsági rendszer jól vizsgázott, legalább már nem tud kísértésként ki-be járni a lakásba.

Felhívtam Andreast és kértem, hogy küldjön egy megbízható rendőrt, aki elviszi az ajándékot az ajtó elől. Még Florian sem tudta, hogy van valahol egy akta megnyitva, ahol minden egyes alkalommal feljegyzik, ha valami furcsaság történik körülöttem. Andreas már sorra ellenőrizte a hivatalosan működő plasztikai sebészeket, de jó néhányat azok közül is, akik nincsenek regisztrálva. Egyelőre még nem járt sikerrel.

Délután Florian megint felhívott. Közölte velem, hogy beadta a kérelmét, hogy a nappali tagozat helyett levelezőn folytathassa az egyetemet, mert minél előbb bele akar tanulni a nonprofit cég munkájába.

Amit meg kimondatlanul is tudtunk, hogy mindezt azért, mert így hazaköltözhethet, és vigyázhat rám.

Én gyönyörű fiam!

2005. július 16.

A család egy része Londonban van, mi viszont Floriannal meg Stefannal itthon. Na meg Annával.

Ivy eltörte a lábát, a saját fürdőszobájában. Hat hétig fekvő gipszet kapott, majd valamikor augusztus közepén cserélik le neki járógipszre. Kapóra jött, hogy Florian megkapta az engedélyt az egyetemen, rögtön be is állt mellém dolgozni.

Stefan Annával bohóckodott, mi meg az új jelentkezőket néztük át Floriannal, amikor elsápadt a gyönyörű, napbarnított arca.

- Anya, nézd ezt a dossziét. Attól tartok, még egy rokon.

Remegő kézzel nyúltam a papírokért.

„Josef Mino, született 1987. március másodikán. Anyja neve Izolda Mino. Apja neve ismeretlen. Tíz éves koráig a nagyanyja nevelte, majd meghalt, ekkor gyermekotthonba került, mivel az anyja időközben ismeretlen helyre költözött. Innentől lopások sorozata, majd nevelőszülők, átlag két-három havonta más, fizikai bántalmazások, pro és kontra, tizenhat évesen szexuális szolgáltatások, okirathamisítás. Mindig sokad-rendű vádlott volt, némely esetben őt magát bántalmazták.

A nonprofit céghez azért adta be a kérelmét, mert autószerelőnek szeretne tanulni, de esélye sincs, hogy tandíjat fizessen, vagy szakmai gyakorlatra máshol is alkalmazzák, mint a Rossi-műhelyben, az előélete miatt.

És a fényképről Kevin nézett vissza rám. Majdnem. Igaz, hogy barna volt a szeme, de ugyanolyan világos szőke a haja, mint Fabioé meg Davidé.

- El tudjuk utasítani? - néztem a fiamra.

- Attól tartok, nem.

- Távol tudjuk tartani a családtól?

- Az menni fog. Gyorsan beiskolázom, minél messzebbre innen. Bentlakással. A sulis hároméves. Ha addig kibírja balhé nélkül, akkor viszont munkát kell neki találnunk.

- Tudom. De három év alatt még sok minden történhet, fiam. Akár meg is halhatok. Vagy te, vagy apád, vagy ő. Ki a fene tudja, mi fog történni velünk a következő percben?

- Értem. Majd én foglalkozok vele személyesen. Nekem ez most jó tanulópénz, és mivel Ivy törött lábbal fekszik, senkinek nem tűnik fel. Menjen a fővárosba, vagy még messzebb?

- Most hol él?

- Valami Manioka nevű kis településen. A barátnőjével meg annak a nagymamájával.

- Nézz szét azon a környéket, Florian. Legfeljebb adunk neki pénzt, hogy suliba járjon, vagy kap egy használt tragacsot hozzá. Csak ide ne jöjjön. Amíg nem tudjuk, kicsoda, micsoda valójában, mennyit tudhat az apjáról, addig ne engedjük a család közelébe.

- Ebben igazad van. Arra azért kíváncsi leszek, hogy a köztünk lévő hasonlóság feltűnik-e neki?

- Reméljük, hogy nem. És ha kell, adjunk támogatást a sulinak, de még akár a legközelebbi műhelynek is, hogy ott, helyben tudja le a gyakorlatot. Aztán ha tényleg jó, akkor alkalmazzák is, legalább a nyári szünetre. A barátnőjéről mit lehet tudni?

- Semmi nincs róla, majd körbe kérdezek.

Édes Istenem!

Mit vétettem?

Hány kibaszott kölyke fog még előkerülni Fabiónak?

És pont egy bűnöző? Alig múlt tizennyolc éves! Na, még csak ez kell Csillagnak! Még egy ilyen féltestvér, semmi más.

2005. október 3.

Kezdek kételkedni a saját épelméjűségemben. Tegnap éjjel megint megtörtént.

Ki keveri ezeket a lapokat?

Florian elsején elment vizsgázni, meg hogy néhány napot Stefannal legyen, aki állandóan szemrehányásokkal illeti, hogy egyedül hagyta. Nem mintha nem lenne tele a naptára mindenféle női nevekkal. David a szomszéd városban volt alkatrészeért egy bontóban, Vivi meg elrohant, hogy átvegyen valami csomagot a műhelyben. Annával ketten maradtunk itthon. Meg volt az a fajta hamis biztonság érzetem, hogy bármikor hazajöhet akár David, akár Vivi.

Kora este még Ria is beugrott elűjságotlani, hogy Stefan is azon gondolkodik, hogy inkább hozzá csatlakozna a nonprofit cégben, és nem menne rendőrnek. Mostanában túl sok rendőr esik áldozatul a mindenféle bűnözőkkel vívott harcnak, és neki semmi kedve korán meghalni. Mind a ketten felsóhajtottunk a megkönnyebbüléstől. Aztán a barátnőm azt is hozzá tette, hogy viszont Florian

nélkül már Stefan sem érzi jól magát a suliban, szóval lehet, hogy ősztől számíthatok még egy segítő kézre.

Én ennek tényleg nagyon örültem, sőt, azt sem bánám, ha ő is ideköltözne, de ezt azért nem mondtam ki hangosan.

Aztán Ria elment, én beriasztottam a házat, és felmentem Annával az emeletre. Este kilenc körül telefonált Vivi, hogy belemerültek valami munkába, majd jön, amikor befejezik, ne várjunk rá.

Fél tízkor már egy kicsit ideges voltam David miatt, de még mielőtt én hívtam volna, ő telefonált, hogy tengelytörést kapott, nem vett észre egy jókora kátyút, mert épp egy kóbor kutyát próbált kikerülni. Még ott volt a városhatárban, jött érte a haver, aztán trélert hívott. Bevitték az autót a műhelybe, most ő is ott van, hogy lássa, nincs-e más baja is az autójának. Ne idegeskedjek, feküdjünk le nyugodtan, majd jön valamikor.

El is határoztam, hogy megvárom ébren, amíg hazajön valaki. Össze volt már készítve néhány DVD, amit régen szerettem volna megnézni, jó kis vígjátékok, itt a kiváló alkalom. Azon biztos, hogy nem fogok elaludni.

Magam mellé tettem az ágyra a tévének meg a DVD lejátszónak a távirányítóját, aztán közelebb húzódtam az éjjeliszekrényhez, amin ott volt a kis bonbonier. Daviddal nagyon rászoktunk, hogy szeretkezés előtt, de volt, hogy után is, egymás szájába adogattuk a kis csokiba mártott finomságokat. De magam ez nekem egyedül is, ha muszáj!

A harmadik vagy negyedik szem után éreztem, hogy valami nincs rendben. Nehézkessé vált a mozgásom. Nem tudom, hogy jutott eszembe, de néhány szemet becsúsztattam a matrac alá. Aztán már csak arra emlékeztem, hogy valaki liheg a nyakamba, túl erősen csavarja a mellbimbómat, és szinte fáj, annyira keményen dörzsöli a csiklóm. De az újra rám törő enyhe szédülés meg az orgazmus elnyomott minden mást bennem. Ekkor hirtelen kihúzódott a pinámból, és szinte ugyanazzal a lendülettel már a seggemben volt a farka. Sikoltani akartam, de egy hatalmas kéz befogta a számat.

Aztán valószínűleg elájultam, mert arra ébredtem, hogy David ül az ágyam szélén, kávé az asztalon, és a földön heverő csokigolyókat söpri egy lapátra. Mire magamhoz tértem, már bele is borította a WC-be, aztán lehúzta az egészet. A bonbonier még mindig a földön hevert, csoda, hogy nem tört el.

- Hát te meg mit csináltál, szerelmem? - nevetett rám jó kedvűen, derűsen, és a kezembe adta a kávéját.

- Partiztam magamban, gondolom. Biztosan elaludtam filmnézés közben. Meg akartalak várni, amíg hazaérsz. Tudod, hogy nem szeretek egyedül lenni.

- De hát Anna is itt van, Vivi is hazajött valamivel éjfél után. Én is itthon vagyok már vagy fél órája. Csak majdnem hanyatt estem a kiszóródott csokigolyókon. Jó mélyen aludhattál, ha meg sem hallottad, hogy lelökted az egészset. Na, gyere, aludjunk még egy keveset, mert mindjárt reggel lesz.

Letettem a kávé csészét, ő magához ölelt, és egy percen belül már szuszogott is.

Megint rám tört a remegés. Vártam még egy kicsit, hogy biztos legyen benne, David már alszik, aztán bementem a fürdőszobába és lezuhanyoztam.

Hogy lehet, hogy David nem vette észre rajtam a bátyja, meg a szex szagát? Ennyire fáradt? Megnéztem, hajnali három óra volt. Tényleg kellene még valamennyit aludni.

Szerencsére ma este már Florian is itthon lesz. Azt eldöntöttem, hogy nem fogok beszélni neki a múlt éjszakáról, mert azzal csak azt érném el, hogy lelkiismeret-furdalása lenne, és soha többet nem mozdulna el mellőlem.

Ezt meg én nem engedhetem meg. Neki még élnie kell az életét. Pont elég az a felelősség, ami most rajta van. Miattam is, meg az új gyerek miatt is.

A délelőttöt arra használtam, hogy mind a két fegyverszekrényből elővegyem a Glockomat, és ellenőrizzem. Amióta Fabio megbuherálta az első pisztolyomat, különös gonddal nézek át mindent. Eddig a táskám titkos zsebében volt a Colt, de most megcseréltem a két pisztolyt. A fenti fegyverszekrényben maradt a régi Glock. A Colt-ot meg levittem a dolgozómba, de nem a széfbe tettem, hanem a titkos rekeszbe, az íróasztal lapja alá. Ezt is még James mutatta meg nekem annak idején. A táskámba ment az új Glock. Ha igazoltatnak, vagy használnom kell, akkor egy regisztrált fegyver legyen a táskámban.

Végül úgy döntöttem, lehúzom az ágyneműt, biztos, ami biztos, és gyorsan ki is mosom. Ekkor kiesett négy szem csokigolyó elém. Ez volt azt, amit eldugtam. Tehát mégsem álmodtam.

Fogtam az édességet, szalvétába tekertem és megkértem Vicket, hogy jöjjön át ebédre.

Mivel csak ketten voltunk otthon, nyugodtan tudtunk beszélni. Azt kértem, hogy az eredményről tájékoztassa Andreast is. Engem viszont csak akkor, ha garantáltan magunk vagyunk.

2005. december 28.

A nagy boldog család!

Istenem, hogy én mennyire utálok ezt!

Csillag, Bill, John, mind itt voltak. Kisajátították a férjemet, a gyerekeimet, a temetőt, a barátaimat.

Florian meg Ria tudták, min megyek keresztül. Még Emma is azt hitte, hogy örülök a két fiúnak, hiszen így legalább Csillagnak is vannak testvérei, még ha csak féltestvérek is. Na ja. És mit kezdjek velük? Huszonhat évesek, pubot vezetnek, éjjel dolgoznak, nappal alszanak. Ezzel aztán tényleg sokra menne Csillag. Ráadásul nem is nagyon kedveli őket, annak ellenére, hogy a két fiú elhalmozta ajándékokkal. Neki Flori, Dalton és Vivi a testvérei. Fasza!

David meg Vivien boldogan mutogatták az épített autókat, a fiúk rögtön meg is rendeltek kettőt maguknak. Amíg itt voltak, még a pénzt is átutalták, hogy minél előbb kezdhessék a munkát. Vivi a száját se bírta összefogni, mert az ő terve jobban tetszett az unokatesóknak, mint amit David csinált. Anna meg, egyem is meg, hát ő mindig ahhoz ment, aki éppen hajlandó volt vele foglalkozni.

Huszonhatodikán Florian jött el velem a temetőbe, szinte úgy osontunk ki a házból, mint valami bűnözők. Reggeli előtt mentünk, hogy minél kevesebb emberrel kelljen találkozni, pláne, magyarázkodni.

Semmi kedvem nem volt Fabio gyerekeivel meglátogatni a halottaimat. Egyébként is, nekik semmi közük nincs apuhoz, Jameshez meg anyuhoz.

- Hogy bírod? - kérdezte a fiam, amikor leültünk a padra apu elé.
- Őszintén? Kétségbe vagyok esve. Még jó, hogy Dalton meg Sophia visszamentek tegnap, mert ez a lelkesedés kezdett az agyamra menni.
- Te is észrevetted, hogy John fél az állatoktól?
- Nem volt nehéz. Szurkoltam, hátha valamelyik kutya belé harap! Azonnal hazavitettem volna!
- Johnt?
- A kutyát, te lökött! - nevettem el magam először az ünnepek alatt.
- Anya, tényleg nem lenne rossz néhány kutya a háznál. Lehetnének kint is, bent is. Talán nagyobb biztonságban lennél. Egy kutyát nem olyan egyszerű kikapcsolni, mint egy áramkört. Négy-öt kutyát meg még nehezebb!
- Nem is olyan rossz ötlet. A gond az, hogy apád is fél a kutyáktól. Lehet, hogy némi ellenállásba ütközik majd az ötletem. Na, gyere, menjünk el nagyanyádhoz is.

A síron egy hatalmas koszorú volt. Természetesen csupa fehér liliomból. A fehér gyászszalagon arannyal ez a felirat állt: Nyugodj békében! Most már mindörökre.

Floriannal összenéztük.

- Anya, gondolod, hogy ezt azt jelenti...

- Vagy igen, vagy valaki ocsmány játékot játszik. Mikor lesz ennek vége, gyereken?

Úgy suttogtunk, mint két összeesküvő, mert nem tudtuk, hogy ki hall még minket. Most már féltem, hogy esetleg Floriant is bajba sodrom azzal, hogy elmondtam neki néhány dolgot. És hol van ez még a teljes igazságtól?

Mert a csokis drázsékban, amiket eldugtam, valami, a heroinhoz hasonló szert találtak, amitől elveszítem az akaratomat egy időre. Viszont a vérből a szer csak akkor lesz kimutatható, ha néhány órán belül megtörténik a vérvétel. Ami lehet akár jó hír is, hogy elég egy nagy pohár víz, tea, kávé vagy bármilyen gyenge alkohol, és igen gyorsan semlegesítésre kerül a szer a szervezetedben.

- Gyere, fiam, induljunk! Ha szerencsénk van, a cukrászda már nyitva lesz, és bevásárolhatunk a friss sütikből - karoltam bele.

Vick szólt, hogy a napokban szűrőpróba szerű ellenőrzést fogok kapni a két Glock miatt. Mivel fegyver nélkül nem akartam maradni semmiképpen, ezért a Colt került megint be a táskámba. Arról ugyanis még Vick sem tud. Sem a rejtett zsebről, sem a harmadik pisztolyról.

Már bánom, hogy annak idején nem ragaszkodtam hozzá, hogy apa fegyvereit megtarthassam. Most minden táskámban lehetne egy hivatalosan regisztrált pisztoly.

Na, mindegy. Hülye voltam. Meg ráadásul engedtem Davidnek, akit a hideg kiráz a fegyverektől. Még a második Glock-ot sem tudja. Szerintem dobott volna egy hátraszállót, ha elmondom neki.

Pedig milyen világot élünk!

(Utólagos széljegyzet Oliviatól: Bizony, milyen világot élünk! Ez az ellenőrzés a lehető legjobbkor lett beharangozva. Szó szerint az életemet mentette meg!)

Ma reggel végre elhúztak az ikrek fenébe, mármint a reptérre, hogy visszarepüljenek Londonba. Csillagot is el akarták vinni magukkal, de mivel

Jola csak január tizedikén jön vissza a szabadságról, a fiúk belátták, hogy ilyen hosszú időre nem tudják megoldani a kislány felügyeletét.

Igazából Csillag sem akart velük menni. Még mindig nem tud felengedni a féltestvérei társaságában, pedig a fiúk Londonban is gyakran meglátogatták. Hát, a bizalmat ki kell érdemelni.

Most éppen Stefannal meg Floriannal idétlenkedik a medencében. Velük nincs ilyen gondja, még csak nem is szégyenlős a két fiú előtt. Pedig már formálódik a teste. Még csak tíz éves, na, jó, nemsokára tizenegy lesz, de már ott a két kis félgömb, elhagyta a babaháját, gyönyörű a teste. A táncról, a tornáról meg az úszástól szájkásak az izmai, és továbbra is csodaszép az arca, a mosolya, hibátlan a bőre. Még néhány év és álomszép fiatal lány lesz belőle. Jola szerint még jelét sem látja a kamaszodásnak: nem felel, nem akar bulikba menni, sőt, amikor csak lehet, még az interjúk alól is kibújik. De, ami a legfontosabb, hogy továbbra is jól tanul.

Na, felébredt Anna, mindjárt kezdődik a hiszti, hogy ő is a medencébe akar menni.

2006. január 1.

Magamra zártam a dolgozószobám ajtaját, mindenki azt hiszi, hogy még mindig a sokk hatása alatt állok. Pedig egy nagy frászt! Legszívesebben táncra perdülnék és hangosan röhögnék!

A gyerekek a konyhában ülnek és egymásba próbálnak lelket önteni, de nekem szükségem volt egy kis privát térre. Hogy rendezni tudjam a gondolataimat. Meg az örökösen mosolyra húzódó számat. Mert az most nem megengedett!

Megkértem őket, hogy vigyázzanak Annára. Csak egy fél órát adjanak nekem, semmi többet. Utána csatlakozom hozzájuk.

Vick meg a kollégák már elmentek. A gyerekeket délelőtt hazahívtam, és én mondtam el nekik, hogy meghalt az apjuk.